013| Ὁ ΘΕΟΣ ὁ ΑΠΡΟΣΩΠΟΣ, ὁ ΑΝΑΡΧΟΣ καὶ ΑΪΔΙΟΣ, πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου κατῆλθεν εἰς τὴν γῆν καὶ ΕΝΕΣΑΡΚΩΘΗ.

ΦΑΡΑΧ - ΤΟΜΟΣ Α΄ · https://docs.theosis.work/db/farax/farax_a/013-ὁ-θεοσ-ὁ-απροσωποσ-ὁ-αναρχοσ-καὶ-αϊ/

Ἀπὸ ΑΠΡΟΣΩΠΟΣ κατέστη Πρόσωπον μὲ μορφὴν ἀνθρώπινην.

Ἀπὸ τὰς ἀφθάστους ἀναχρονιστικὰς περιόδους τῶν ἀμετρήτων αἰώνων ἔλαβε μίαν χρονικὴν περίοδον καθωρισμένην καὶ **ἐγένετο Ἄνθρωπος** συγχρονισμένος μὲ τὴν ἱστορικὴν χρονολογίαν μιᾶς περιόδου πολιτισμοῦ. Ὢν ὅμως Ἄναρχος παρέμεινεν καὶ ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ Σκηνώματί Του ἄνθρωπος.

Οἱ διαρρεύσαντες αἰῶνες τοῦ παρελθόντος ἀνέμενον τὴν ἐποχὴν τῆς Καθόδου Του μετ' ἀνυπομονησίας καὶ οἱ μεταγενέστεροι ὠμίλησαν μετὰ δέους καὶ θαυμασμοῦ πρὸς τὸ Πρόσωπόν Του, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ ἱστορίᾳ καὶ τῷ πολιτισμῷ καὶ τῇ ἀνθρωπίνῃ ἀναγεννήσει καὶ προόδῳ θεωρεῖται ὡς **ἡ Ἀνατολὴ τῆς Ἡμέρας τῆς Ζωῆς.**

Ἐν τῷ παρελθόντι τὸ φῶς τῶν ἀστέρων ἠδύνατο νὰ φωτίσῃ τὸ σκότος, ἀλλ' αἱ σκιαὶ τῶν ἀντικειμένων ἐκάλυπτον τὸ ὁριστικὸν σχῆμα τῆς μορφῆς αὐτῶν, τὸ ὁποῖον μόνον αἱ Ἀκτῖνες τοῦ Θεϊκοῦ Φωτὸς καθώρισαν. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔζη, πρὸ τῆς Ἐνσαρκώσεως τοῦ Θείου Πνεύματος, ἐντελῶς ἀπομεμακρυσμένος τῆς Ἀληθείας.

Ἡ Ἀλήθεια ὅμως ἐκρύπτετο ὄπισθεν τῆς φενάκης καὶ τοῦ ψεύδους τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, **τῶν ὁ μνυόντων ἐπὶ παρουσία τῶν ἀρχόντων καὶ τοῦ λαοῦ εἰς τὸ Ὄνομα καὶ τὴν Δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκτελοῦντων πᾶν ὅ,τι ὁ Μαμωνᾶς καὶ ἡ ὀλιγοπιστία τοὺς ὑπηγόρευεν, ἕως ὅτου ἡ πραγματικὴ Ἀλήθεια ἀποκαλυφθεῖσα διὰ τοῦ Ἀλαθήτου Στόματος, τοῦ συγκεντρώνοντος ταύτην, κατεδίκασε πάντας, ὅσους ἐπρέσβευον τὸ ψεῦδος, ὑπὸ τὴν φενάκην αὐτῆς.**

Τίς ποτὲ ἐν τῷ παρελθόντι ὕψωσε τὴν φωνὴν αὐτοῦ κατὰ τῶν ἐπικρατούντων νόμων καὶ **κατεδίκασεν** αὐτούς;

Τίς ἐκ τῶν ἐλευθέρων ἔδωσε τὴν χεῖρα εἰς τοὺς **δούλους** καὶ ἀπεκάλεσεν αὐτοὺς **ἀδελφούς**;

Τίς ποτὲ ἠδυνήθη νὰ εἴπη εἰς τὰ ἀκολουθοῦντα ἢ ὑποβλέποντα αὐτὸν πλήθη, **Ἐγώ Εἰμί τὸ Φῶς καὶ ἡ Ἀλήθεια καὶ ὁ Ἐμὲ ὁρῶν τὸν Πατέρα Μου ἑώρακεν;**

Τίς ποτὲ διεκήρυξεν «εὐκοπώτερον γάρ ἐστι κάμηλος διὰ τρυμαλιᾶς βελόνης διελθεῖν ἢ πλούσιος εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν»;

Τίς εἶχεν τὴν γενναιοφροσύνην νὰ εἴπῃ «Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ εὖ ποιεῖτε ὑπὲρ τῶν καταρωμένων ὑμᾶς»;

Τίς ἄλλος δὲ συνεχώρησε καὶ ηὐχήθη ὑπὲρ ἐκείνων, οἵτινες συνώμωσαν ἐναντίον Του καὶ Τὸν ὡδήγησαν εἰς τὸν μαρτυρικὸν θάνατον;

Οὐδεὶς ἀνθρωπος, οὐδεὶς θνητὸς θὰ ἠδύνατο ποτὲ νὰ ἀνοίξῃ τὰς πύλας τοῦ Παραδείσου καὶ νὰ ὁδηγήσῃ κατὰ τὰς ὑστάτας αὐτοῦ στιγμὰς τὸν ληστὴν ἐν αὐτῷ.

Ἐκεῖνος ὅμως Ὅστις ἐδεήθη ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ, εἶχε καὶ τὸ δικαίωμα νὰ εἴπῃ πρὸς αὐτόν: «Ἀπὸ τῆς ὥρας ταύτης μετ' Ἐμοῦ εἶσαι ἐν τῷ Παραδείσῳ.»

Ὁ ἄνθρωπος ὅμως ἅπαξ παρασυρθεὶς ὑπὸ τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ παρελθόντος, δυσκόλως ἀποβλέπει πρὸς τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ εἰς τὴν ἀρχικὴν ὁδόν, ἐξ ἧς ἀνεχώρησε. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὴν Ἐνσάρκωσιν ταύτην τοῦ Θείου Πνεύματος ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σκηνώματι, **ἂν καὶ ἀνυπομόνως ἀνέμενεν, ἐν τούτοις οὐ μόνον τὴν παρεῖδε καὶ τὴν ἐλεεινολόγησεν, ἀλλὰ καὶ τὴν κατεδίκασεν διὰ τοῦ ἀπανθρωποτέρου καὶ φρικωδεστέρου τρόπου, τοῦ Σταυρικοῦ Θανάτου.**

Ἐπίστευσεν ἐν τῇ μωρᾷ αὐτοῦ ἀντιλήψει ὅτι θὰ κατασυνέτριβε τὸ Ἔργον τοῦ Ἐνσαρκωθέντος Θεοῦ, ἐὰν προσῆπτεν Αὐτῷ τὴν κατηγορίαν τοῦ λαοπλάνου καὶ ἐὰν κατεδίκαζεν Αὐτὸν ὡς κοινὸν κακοῦργον μεταξὺ δύο λῃστῶν. Ἦτο τὸ ἴδιον ὡς ἐὰν ἐπίστευεν ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ ἡλίου, ἐὰν περιέκλειεν τὰς ἀκτῖνας αὐτοῦ εἰς ἕνα περιωρισμένον χῶρον. Ἀλλ' ὁ Ἥλιος παραμένει Ἥλιος καὶ μετὰ τὸν περιορισμὸν ὅλων τῶν ἀκτίνων του, τῶν ἐπιπιπτόντων ἐπὶ τῆς γῆς.

Καὶ ἡ Θεία Μορφὴ τοῦ Ἰησοῦ θὰ ἐξακολουθῇ νὰ ἀκτινοβολῇ διὰ μέσου τῶν ἀλλεπαλλήλων μεταμορφώσεων καὶ ἀναπάλσεων τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ὡς Ἀείφωτος Λαμπὰς Ἀκενώτου καὶ Ἀσβέστου Ἑστίας Φωτός, ἐξ ἧς μετελαμπαδεύθη ὅπως διαφωτίσῃ τὴν ἀχλὺν καὶ τὰ σκότη, τὰ ὁποῖα ἐπεσώρευσαν ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀμαθείας αἱ ἀμυδραὶ καὶ ζοφεραὶ ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος. Αἱ σκιαὶ τῶν ζοφερῶν μορφῶν διαλύονται καὶ **ἡ Ἀκτινοβολία τοῦ Φωτὸς τῆς Ἡμέρας διαχέεται ἐν τῷ κόσμῳ.**

Οἱ διαδεχθέντες ὅμως τὸ Θεῖον Ἔργον τοῦ Ἰησοῦ, οἱ ἀκούσαντες τῆς Φωνῆς Αὐτοῦ, ἢ οἱ ἀναλαβόντες νὰ μεθερμηνεύσωσιν αὐτὸ εἰς τὰς ἑπομένας γενεάς, **ἠκολούθησαν πράγματι τὴν Ἀπρόσωπον Αὐτοῦ Διδασκαλίαν, ἢ ἐγένοντο οἱ παρείσακτοι καὶ δημιουργοὶ τῶν ἀναχρονιστικῶν ἐκείνων ἰδεῶν, τὰς ὁποίας, μὴ δυνάμενοι νά ἀποβάλωσιν ἠναγκάσθηκαν νὰ παραδεχθῶσιν;**

Ὁ Θεὸς ἐξεπλήρωσε τὴν ἐξ ἀποκαλύψεως τῶν ἀρχαίων μυστῶν Ὑπόσχεσίν Του καὶ Ἐνεσαρκώθη, ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ ἄνθρωπος καὶ μετὰ τὸ ὀνειρευτὸν τοῦτο γεγονός, τὸ ὁποῖον ἔδει νὰ συγκλονίσῃ ἐκ βάθρων τὰ θεμέλια τῶν παρελθουσῶν πεποιθήσεων αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τὰ συντρίμματα αὐτῶν **νὰ ἀνοικοδομήσῃ τὸν Ναὸν τῆς Ἀλαθήτου Σοφίας καὶ τῆς πλήρους Δικαιοσύνης,** ἐξηκολούθησε νὰ παραμένῃ ἀνεπηρέαστος καὶ ἀμφίβολος. Οἱ αἰῶνες οἵτινες διέρρευσαν ἔκτοτε οὐδεμίαν κεραίαν ἐπρόσθεσαν ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀναγεννήσεως καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ἢ τῶν ἰδεῶν τοῦ παρελθόντος.

Οἱ διαστρεβλωταὶ τῆς Ἀληθείας παρέλαβον τὴν Πραγματικήν καὶ Ἀλάθητον Ἀλήθειαν τῆς Θείας τοῦ Ἰησοῦ Διδασκαλίας καὶ ἐπένδυσαν αὐτὴν μὲ τὰς ποικιλοχρώμους ἀμφιέσεις τοῦ ψεύδους, τὰς ὁποίας συνέρραψαν ἐκ τῶν ὑπολειμμάτων τῶν παρελθόντων αἰώνων, τὰ ὁποῖα ἡ ψαλὶς Αὐτοῦ δὲν κατώρθωσεν ἐντελῶς νὰ διατεμαχίσῃ. Ἐνεπνεύσθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀλαθήτου Πνεύματος τὸ ἀρχικὸν σχέδιον τοῦ ἱδρυθέντος Ναοῦ τῆς Σοφίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οὗτοι παρέθεσαν **καὶ ἑξαμ βλώματα τῆς ἀνθρωπίνης ἐμπνεύσεών των.**

Ἠθέλησαν νὰ περιφρουρήσωσι τὴν Ἀλήθειαν καὶ ἀντὶ νὰ παρουσιάσωσιν αὐτὴν γυμνὴν ἐν τῷ κόσμῳ καὶ δι’ αὐτῆς νὰ φωτισθῶσιν οἱ ἀγνοοῦντες ταύτην, **περιέβαλον αὐτὴν διὰ τοιχωμάτων, τὰ ὁποῖα κρατῶσιν εἰς ἀπόστασιν πάντας ἐκείνους οἵτινες ἐπιθυμοῦσι νὰ τὴν πλησιάσωσι καὶ ἐγγύτερον μελετήσωσιν αὐτήν.** Ἐὰν δέ τις προσπαθήσῃ νὰ ὑπερπηδήσῃ τὰ ὑπερύψηλα τοῦτα τείχη, πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ ἀναρριχηθῇ ἐπ’ αὐτῶν, θὰ ἐξοντωθῇ ὑπὸ τῶν θανατηφόρων ὅπλων ἐκείνων, οἵτινες ἐτέθησαν οἱ φρουροὶ τῆς Ἀληθείας νὰ ἐμποδίζωσι πάντα ἐπιθυμοῦντα νὰ τὴν πλησιάσῃ καὶ τὴν ἐπιψαύσῃ.

Οἱ αἰῶνες τῶν μαρτυρίων τῆς ἐπαράτου δουλείας τῶν πρὸ Χριστοῦ ἐποχῶν ὠχριοῦν πρὸ τῶν βασάνων καὶ τῶν μαρτυρίων, τὰ ὁποῖα **ἡ ἀνθρώπινος ἀμάθεια ἐπεσώρευσε κατὰ τῶν ὀπαδῶν τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως,** τῶν ὁποίων ἡ ἐλευθερία καὶ ἀντίληψις ἐξέρχεται τῶν δεσμῶν μὲ τὰ ὁποῖα περιέβαλον, πρὸς περιφρούρησιν τὸ Θεῖον τοῦ Ἰησοῦ ἔργον. Ὄχι μόνον δὲ οὗτοι θεωροῦνται ὡς αἱρετικοὶ καὶ ἄθεοι καὶ ἀνευλαβεῖς, καταδικαζόμενοι ὑπὸ τῆς κοινῆς **ἀρᾶς ἢ τοῦ ἀφορισμοῦ τῶν Ἀρχηγῶν τῆς Ἐκκλησίας,** εἰς τὴν συνείδησιν παντὸς εὐλαβοῦς χριστιανοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ μελλούσῃ ζωῇ καταδικάζονται εἰς αἰῶνα τὸν ἅπαντα νὰ ὑποστῶσι τὰ

φρικιαστικὰ μαρτύρια τῆς Κολάσεως.

4/11/1925